

El Diacrític | Actualitzat el 03/11/2023 a les 16:41

No podrem dir que no ho sabíem

«Sembla que res no sigui real. Sembla que res no sigui a prop. Sembla que no hi hagi res a fer. Sobretot, que els ulls oblidin, que el cor no s'hi aturi. Ara ve Nadal, cada ovella al seu corral. I, qui dia passa, any empeny» | «Que, d'un dia per l'altre, ens diguin que anem al sud. Malalts, vells, criatures. Hospitals. Que deixem la casa i oblidem les oliveres centenàries, els horts. Que anem al sud, perquè han de fer neteja ètnica»

Concentració per Palestina a Vic | Osona per Palestina

No faré cap repàs de la història. No diré res del que se suposa que és políticament correcte.

Veig les imatges de bon matí: runes i més runes i la gent desesperada que vol aixecar pedres amb les mans. Que es posa les mans al cap, que no s'ho pot creure. Que ja no té llàgrimes. Que ja no té família, potser.

I no puc assimilar-ho més. Canvio de canal per poder empassar-me el cafè amb llet. Que em parlin del temps, dels núvols, de la pluja que no arriba. Que em parlin de torrades i melmelades, de cases càlides, de calefaccions màgiques que deixen el fred a fora, i la consciència.

Però hi torno, a les imatges que no es poden empassar. Perquè em sembla que no tinc el dret d'ignorar-les.

Són ràpides, i més o menys digeribles: res de nens esventrats. I de seguida ve un anunci. De colònia, ara que ve Nadal; de menjar ràpid; de menjar a l'abast.

Sense transició, com si fos la mateixa cosa, parlen de negociacions, d'investidura, de reines, de reis. De gent a l'atur que per Nadal potser tindrà una feina mal pagada. De futbol i pilotes daurades.

D'aquesta manera, sembla que res no sigui real. Sembla que res no sigui a prop. Sembla que no hi hagi res a fer. Sobretot, que els ulls oblidin, que el cor no s'hi aturi. Ara ve Nadal, cada ovella al seu corral. I, qui dia passa, any empeny.

Llavors ve la hipocresia inaudita de Biden, que amb una mà atia l'agressió i amb l'altra parla de corredors humanitaris, i encara es penja alguna medalla de plom, ensangonada, amb un rerefons de barres i estrelles que no deuen ser estrelles, sinó bombes. Quin fàstic.

No és una guerra. És un genocidi. Una barbàrie. Una exterminació massiva, deliberada i televisada.

Ens ho podem imaginar? Que, d'un dia per l'altre, ens diguin que anem al sud. Malalts, vells, criatures. Hospitals. Que deixem la casa i oblidem les oliveres centenàries, els horts. Que anem al sud, perquè han de fer neteja ètnica i deixaran només terra cremada: on ningú, mai més, podrà tornar. Només que també hi cauen les bombes, al sud. No hi ha refugi, enlloc.

Avui, que finalment plou a casa nostra (nostra?) sento la set de la terra i de les flors però també el fred de qui no té casa on tornar; de qui ha fet un farcell petit amb quatre records i que fuig de les bombes anunciades amb les mans buides i el cor esquartrat.

I penso que l'hivern serà molt llarg. Molt. Caurà la neu innocent damunt la massacre d'una terra destruïda fins als fonaments. No sé pas si es podran guarir mai, tantes ferides. Tanta mort.

Pobra Palestina, que no té ni nom al mapa.

Pobres de nosaltres.